

אל תשבי עייפה לסדר
 חג הפסח קרב ובעית הכביסה והנקיון אשר בכל ימות השנה גוזלים את כוחותיה וזמנה של עקרת הבית בפרט בערב פסח ולכן נצלי את הקוץ, אבקת הכביסה אשר מכבסת בעצמה עבורך, המבטיחה לך כביסה נקייה ובטחון שחומר הכביסה לא יזיק לכביסה. גם הקוץ ליי" חומר נקיון לכלים ולבית גם הקוץ לשיפוץ עדינים גם הי" לכביסת אריגים עדינים גם הי" גידון קוץ לדברי גילון, אור" לון ופרלון בעיקר הרצף לני" קוי רצפות, והבית, כולם חילי לרשותך. חג שמח לך.

חליפות הדיון
 נעצרה איחודת

תאם
 ת"א שדר' חסדיק 19
 אולבולס 62.19.13.12

הופיע! הופיע!
בסבך הריגול
 רומן מרתק בו מפוענחת תעלומת ריגול רבות עלילות והרפתקאות

ספר כים מהודר
 160 עמ' * המחיר 90 אג'

יש להשיג בכל הקיוסקים:
ריות באפלה

הרומן מס. 15 בהוצאת סיפורי המערב הפרוע
 68 עמ' גדולים * המחיר 50 אג'

אדריה

מועדון הלילה המפואר של ת"א מגיש לכם עתה תכניות אומנותיות ושירותי בידור בינלאומיים:

MARIA LERMA
 הזמרת העולמית מפאריס, כוכבת תכנית חוזליו ערב ערב במועדון הלילה

ADRIA FIVE O'CLOCK
 כל יום שבת אחה"צ בשעה 5 עם תזמורת ותכנית "אדריה"

ג'ז בדיזנגוף
 כל יום ו' אחה"צ בשעה 4.30 ג'ם סשיון עם טובי מנגני הג'ז

כל זה באולם המפואר והמאורר האינטימי והאלגנטי

אדריה
 פסג' דיזנגוף 101, טל. 51349

הווי

חתוך בשק

ב-תלאכיב, מצא נהג 17 במכוניתו שקית חתומה, מן הסוג שבו מוחזקים יהלוי מים, הביאה למשטרה בהוסיפו כי הנהלת 17 קיבלה הודעה מתייר על אבדן יהלומים והצעת פרס 5000 דולאר למוצא הישר, אך משלא הצליחה המשטרה למוצא את התייר ופתחה את השקית, גילתה בה אוסף של ברגים, והודעה כי היתה זו מתיחה של הו" באפריל.

סטטוס קוו

ב-חיפה, ביקשו מסרטי אסטודוס כמה עשרות סטטיסטים, שכרו לצורך זה סטודנטים לסטטיסטיקה של הטכניון.

הגונב מגנב

ב-לונגביץ, ארצות-הברית, התלונן גירום קולחל במשטרה, על כי גנבים אלמונים גנבו חלקים ממכוניתו, כאשר החי נה אותה ברחוב למשך החודשיים שבהם ריצה את מאסרו על גניבת חלקים ממכונית.

מחבואים

ב-ירושלים, חיפשה המשטרה אחרי פקיד משרד-הרישוי, רחמים כהן, אשר נגדו הוגשה תלונה של מעילה בכספי משרדו, גילתה אותו כעבור זמן בבית-הסוהר, שם ריצה מאסר על עברה, קודמת.

יום הדין

ב-רמלה, נעצר רוכב אופנוע עלידי שוטף תנועה, ביום הזהירות בדרכים, ניסה לרכך את לב השוטר, נענה בתקיפות: "אין רחמים ביום הזהירות".

קודש וחזר

ב-לוסיאנז'ים, ארצות-הברית, אחרי שי גיימס פיציגרלד נעצר באשמת חטיפת ילד, תקיפת שוטר, שוד בית-קפה ויריה בעוברי-אורח, הוא סיפר לעוצריו כי מקצועו סוכן-נוסע למכירת ספרי תני"ך.

מטריזים

ב-ירושלים, התלוננה התיירת אילנה וידויביץ במשטרה על צעיר שנסע איתה במכונית לקרית האוניברסיטה, קבע עמה פגישה, וכדי לחדא שהיא אמנם תבוא לפני שיה ביקש כי תפקיד בידו את מטרייתו, נעלם מאז מבלי להשאיר את שמו או כתובתו בידו.

קונספירציה

ב-אילת, נוצרה מבוכה קלה, כאשר עד יום בואו של המנהל החדש של הנמל, לא נמסרה למינהלת הנמל שום הודעה על מינויו.

לבריאות!

ב-ריברסייד, ארצות-הברית, חיפש אמור רי מייק את לשכת משרד הבריאות, כדי לעבור בדיקת-דם לפני נישואיו, נכנס בטי עות ללשכת מפקד המשטרה, שזויה אותו מיד כפושע מבוקש, נעצר בו במקום, שודר רר למשך רבע-שעה כדי להתחנן, נכלא לא חר מכן בבית-הכלא לרצות את ששת חודשי המאסר שהיה חייב בהם.

מי חכם?

ב-ירושלים, המציאו סטודנטים הלומדים תני"ך, ציון חדש, גבוה יותר מ"מעולה". התרגלו להודיע "קיבלתי עמוס!" על שם חתן התני"ך הראשון עמוס חכם.

ריבוי טבעי

ב-תלאכיב, החזירה המשטרה פעוט לבית-הוריו, אחרי שבילה לילה ברחו" בות, הופתעה לשמוע מפי אמר כי לא הב" חינה בהעדרו, מאחר שיש לה עשרה בנים.

מכת-אגרוף לילית נחחה על פניה של רינה

צ-עירה דקת-גו הלכה השבוע לבדה לביתה. זה עתה ירדה ממונית-שירות שהחזירה אותה מכיכר דיונוגוף לקירבת ביתה, בכני-ברק. היא הלכה בצד הכביש החשוך, כשלתע חשה באורות של מכונית מתקרבת מאחור. היא סתה הצידה אל המדרכה. המכונית עברה אותה, ובמרחק כמה צעדים נעצרה. "רינה!" קרא קול נשי מתוך המכונית. רינה בן-דמחם התפלאה על הקול הבלתי-מוכר. שוב קרא הקול הנשי: "גשי הנה רגע". הצעירה ניגשה למכונית הקטנה, התכופפה קדימה לראות מי זה קורא לה מן האפולוית. היא לא הספיקה להתכופף לגמרי, כאשר חשה שמשוה אינו כשורה. מבלי לדעת מדוע, נרתעה לאחור. בשניה זו הלם בפרצופה אגרוף.

המומה מן המכה מעדה רינה לאחור, עד שנעצרה בגדר של בית. כמתוך ערפל שמעה מלים מקוטעות "... זה בשביל העולם הזה..." יותר לא קלט מוחה, לפני שהמכונית הקטנה נעלמה אל תוך האפלה.

רינה, שזה עתה הופיע סיפור בהעולם הזה (1174), על ספרה הדווקאים, צחקה. העניין נראה לה פנטסטי מכדי שתביין אותו. היא מיששה את ראשה והמשיכה בדרכה הביתה, כשהיא מחייכת להחשבה שברבים כאלה קורים רק ברומנים הזעירים, שהיא כותבת עשרה להודש בממוצע, למחייטה.

למחתה, עם הופעת הסימנים הראשונים של פנס כחול מתחת לעינה השמאלית, החלו מנקרות במוחה השאלות: מי תקף אותה? מדוע?

המחשבה הראשונה היתה כי אנשים, שכתבה עליהם בספרה, בחרו בדרך נאלחה זו להתנקם בה. היא העדיפה לפסול מחשבה זו. שהרי הספר הופיע שבועיים לפני כן, ונשאיו — או אלה שחשבו את עצמם לנושאי — פגשו אותה לעתים קרובות ולא נראו כאילו נפגעו מפירסום הספר.

נזכרת היא: "זה פנטסטי כמה אנשים חשבו שהם מזהים את עצמם בסיפורי על הדווקאים. ישבו חברה וניסו להדביק איש לרעהו ולעצמו זהות של נפש מתוך הדווקאים, כשהם משוכנעים שבכותבי על זוג זה או על מאורע אחר, הכוונה דחקה אליהם".

המחשבה השנייה היתה שמישהו נפגע מן הפרטים שפורסמו באותו גילון של העולם הזה, בכתבה על הלבביות וההומוסקסואלים. באותה כתבה, הופיע וידויה של אמנית ישראלית ידועה, שתיארה כיצד הפכה ללסבית. אולם גם מחשבה זו דחתה רינה כבלתי-מתקבלת על הדעת, מאחר שלא כתבה את הידויה. "אינני אמנית", אמרה למכרים, "וידועה — גם כן לא!"

כמה ממכריה פנו אליה למחרת הופעת הכתבה, בחושבם כי היא שמסרה את חומר-הרקע על החי הלבביות בארץ; כי היא שטיפרה מה חלקה, למשל, של דני דוברסון בהחי זה.

נלקה פנת

היכן מקומות המיגפס של הלבביות ואת זהות הנשים והגברים שדובר עליהם במאמר. זה עוד יותר אידייתי מהמחשבה הראשונה, אמרה, "כי אנשים כאלה, שכתבו עליהם, אינם מגיבים בצורה זו כשהם נעלבים!"

וכך, שבוע אחרי המקרה, נשארה התעלומה סתומה כפי שהיתה בתחילתה. אולם המלים "בשביל העולם הזה" יכלו רק להתייחס לגילויים על החי הלבביות, וההגיון אמר כי המכה הלילית יכלה להיות רק נקמת הלבביות בכחורה שבה חשדו — ללא הצדקה — כי גילתה את סודותיה.

הילדה והחרכים

מכת האגרוף היתה תגובה קיצונית, אולם לא יחידה, להופעת הדווקאים. הספר הדק, בן 132 העמודים, נתקבל בשוק כפי שאך ספרים מעטים התקבלו לפניו. לא היו לו אמנם יומרות ספרותיות של יצירת-מופת, והוא גם אינו יצירת-מופת. השערוריה שעוררה, לעומת זאת, היתה ראויה ליצירת-ענק.

יומיים אחרי שפירסם העולם הזה לקט פיקנטי מתוך הספר, אי-אפשר היה להשיג סופס אחר של הדווקאים בדוכני-הספרים המרכזיים. כי היתה זו הפעם הראשונה שנכתב בישראל על החי זה — לא בתור בעיה, אלא בתור החי חי ומוכר היטב לסופרת.

את החומר אגרה רינה (25) מתוך נסיונה האישי במשך השנתיים האחרונות. עד גיל 18 לא אהבה לילית רמת-גן המסתגרת להיות בחברת בני-אדם; רק מאוחר יותר סיגלה לעצמה את הגישה לחברה, שהובילה לדווקאים.

מהיות רינה בת חמש גרה משפחתה בבית מבודד, בתוך פרדסי בני-ברק. עם אחיה, הצעיר ממנה בארבע שנים, ועם אחותה הצעירה ממנה ב-12 שנה, לא מצאה שפה משותפת. "יכולתי להסתדר עם עצי התפוזים", התחדתה, "יכולתי להסתדר עם עץ התות. עם השועלים והנחשים והקיפודים והצבים. אהבתי אותם, אבל הורי לא הרשו לי להכניס אותם הביתה. הם היו תופסים את הרמשים והחזקים הקטנים שאספתי בפרדס — ומטביעים אותם בחביות המים. בעיניהם לא היה זה מעשה זועה. הם פשוט רצו לשמור על נקיון הבית".

בעיני הילדה הרגשנית היה זה פשע מהירד. ומכיוון שהוריה ייצגו בעיניה את כל עולם המבוגרים, למדה להתרחק מפני המבוגרים ומפני העולם החיצוני, כאילו כל אחד מהם הוא שהטביע את הקיפוד שלה.

בריחה מזו הבית

בבית-הספר היתה רינה תלמידה מצטיינת. בכל — חוץ מומרה. לא מצא חן בעיניה לעמוד עם עוד 30 ילדים ולשיר. "אם רציתי לשיר, יכולתי תמיד לשיר לבדי", סיפרה. "שיר זה משהו. אין זה דבר שעושים על פי פקודה, כולם יחד. לא יכולתי לשיר עם כולם את אותו השיר". בשבילה שירה, היא דבר אינובידואלי. יש לך שיר שאתה אוהב אותו, ואתה יודע שיש אדם שני, מטומסם לאללה — האם אתה יכול לשיר את השיר האהוב עליך יחד איתו? אני לא יכולה!"

אחרי הלימודים היתה רינה ממהרת הביתה; הוריה לא הרשו לה לצאת, ולה עצמה לא היה חשק רב להתחבר עם בני גיה. בהפסקות שבין השיעורים, לעומת זאת, עשיתי כל מה שצריך לעשות. כשהיו הילדים משחקים כדורגל, היתה משחקת איתם. בגיל מאוחר יותר, כשהבנים לא רצו יותר לשתף ילדות במשחק הגברי, היתה מקפצת על החבל או משחקת קלאס עם הבנות.

היחסים בין הבת לבין אמה היו מתוחים. אביה, לעומת זאת, הבין היטב לרוחה של הילדה המסוגרת. "הוא המהיפוסים הרוסים השקטים האלה", נזכרת היא כעת. הוא כה היטב להבניה, עד שלפני פירסום הדווקאים האתה לו את כתבה-היד. פעמיים קרא את הספר, ופעמיים יצן לה ללחות את הפירסום ולהכניס בספר תיקונים קלים. הוא היה האדם היחיד שראה את הספר לפני שנשלח לדפוס, והבת קיבלה את הערותיו ברצון. אולם הערות אלה לא יכלו לשמש תחליף ליעוץ ועריכה מקצועיים — דבר המוכר היטב ברמת הכתיבה הבלתי-שחה. בקריאה השלישית קבע האב שהספר ראוי לדפוס.

מתוך יחסים כאלה, הבין האב לפני עשר שנים לרוחה של רינה, כאשר הודיעה: "די! אני לא יכולה יותר! נמאס לי בבית-הספר, נמאס לי הבית!"

הוא שלח אותה לירושלים, ללמוד בבית-הספר לאמנות בצלאל. היא למדה צורפות בשעות היומ, השלימה את השכלתה בשיעורי ערב.

שעות שלפנע, כעבור שנתיים, דרשו ממנה הוריה כי תשוב הביתה. ההורים המדואגים